

Да не грѣи-ж по зѣмѣта.

Катъ сѧ съ дръгъ веселишь.

Звѣрда полночна.

Видѣхъ и познавамъ (има) първо лице,
 Че отъ любовъ тѣ ти азъ съмъ сѧ лишилъ;
 На свѣта за мъжи азъ съмъ сѧ родилъ;
 По доверѣ да нѣ съмъ былъ, катъ не съмъ
 милъ.

Помнишь катъ ми каза, о моя любезна
 Сичкъ си любовъ за мене ти държишь,
 Гдѣ сѧ твой-те дѣми? что сега мълчишь?
 Ахъ, такъвъ ли родъ си тѣй да ма горю.

Знашъ ли като бѣхъмы двама на разходъ
 Камъ ми сѧ вѣреше моя си до край.

Твой-та една клетва толкози ли трай?
 Или ти сѧ стрѣва какъ і-ж Богъ незнай.

Азъ тогасъ ти казахъ чѣне съмъ имотъ
 Ты ми сѧ кълнеше безъ имотъ съмъ твой
 Виждь сега къдѣ си. — Кой остава мой?
 При такви зи клетвы какъ живѣшь спокой?